

Apsakymas

KITOKS PASAULIS

Lukas Pociūnas (18 m.)

Laima Kaupienė

Klaipėdos „Aukuro“ gimnazija

2022

Leo gulėjo ant šono, kai pradėjo krėsti šaltis. Jis ėmė kalenti dantimis. Staiga pramerkė akis. Tamsi, tarsi anglis, akmeninė siena stūksojo priešais jį, vos už kelių metrų. Leo užsimerkė, apsivertė į kitą pusę tikėdamasis, kad tai sapnas. Žmogus pajuto šalčio dvelksmą ir suprato - tai ne sapnas. Šitoje pusėje irgi stūksojo siena. Tai buvo kelių šimtų metrų aukščio akmens mūrai, iš kurių viduramžiais statydavo pilis. Leonas akimirksniu atsistojo, pradėjo dairytis, kad susivoktų, kur pateko. Ši vieta priminė labirinto aklavietę: iš trijų pusių supo sienos, o priekyje – ilgas koridorius, kurio pabaigos nebuvo matyti. Virš galvos, kažkur aukštai, driekėsi žydro dangaus juosta, tad buvo galima manyti, kad rytas jau seniai išaušęs. Tada Leonas nuleido akis žemyn. Tarsi ką tik pasiūtas ant jo puikavosi juodas kostiumas, virš baltų marškinių – užrištas žalias kaklaraištis, tviskėjo vašku ištepti auliniai batai. Tokia apranga jo kasdieniniame gyvenime, dirbant aplinkos apsaugos ministru, buvo įprasta. Staiga ant žemės, šalia kojų, Leo pamatė baltą popieriaus lapelį, kurį tuoj pat pagriebė rankomis. Baimės apimtas žmogus suvokė, kad tai gali būti vienintelis išsigelbėjimas. Ant lapelio užrašas: „Iš labirinto išeisi atidaręs vartus.“ Leo įsidėjo jį į kišenę ir akimirkai susimąstė. Žmogus nematė kitos išeities ar kelio, kaip tik tuoj pat žingsniuoti tiesiai, per šaltus, nelygius akmenis, ieškant vartų. Blizgantys auliniai batai, kurie įprastame gyvenime turėjo pabrėžti jo aukštą statusą, visai netiko šitam reljefui ir aplinkai. Ėjo ir dairėsi. Valandą Leo žingsniavo labirintu į priekį, bet matė tik jį iš kairės ir dešinės supančius tamsius akmenis. Einant ir nerandant jokių vartų, žmogų apėmė nuojauta, kad galbūt jų teks ieškoti ilgai ir sunkiai, tačiau Leo vartus ras ir atidarys. Baimę jau buvo pakeitęs ryžtas ir pasitikėjimas savimi. Staiga, beeidamas labirintu, Leonas išgirdo aidinį beviltišką šūksnį:

- Palik mane ramybėj!..
- Greičiau judinkis, kol mirtinai nesusūlai, kvaily! – atsakė jam kitas balsas.

Leo paskubino žingsnį ir įdėmiai įsižiūrėjo tolin. Už pusšimčio metrų stovėjo plikas, stambaus sudėjimo senis, kuris metė piktą žvilgsnį į prie sienos prisispaudusį jaunuolį. Senis buvo apsirengęs panašiai kaip Leo: juodas kostiumas, balti marškiniai, juodas kaklaraištis, auliniai batai. O sėdinčio žmogaus apranga buvo paprasta ir kasdienė: sportiniai bateliai, juodi džinsai, raudonas džemperis. Tiesa, stovinčiam vyriškiui kostiumas atrodė kiek per ankštas dėl išpampusio pilvo.

Staiga storasis žmogysta išgirdo žingsnius ir pasuko galvą, kur prieš save išvydo tvirtu žingsniu ateinantį Leo. Po nedidelės nuostabos senio raukšlėtas veidas nušvito, o akys, pakeldamos išretėjusius antakius į neregėtas aukštumas, išsiplėtė:

- Ačiū Dievui, mes ne vieni! Nebūčiau ištvėręs nė minutės ilgiau su šituo verksniu.

Leo priartėjo prie jų. Žinoma, įbaugintas tamsaus ir šalto labirinto, jis nesijautė visiškai saugus ir galintis pasitikėti tais žmonėmis, tad buvo pasiruošęs gintis. Senis vėl nukreipė savo tamsias akis į susigūžėlį prie sienos. Leonas intuityviai suvokė, kad jaunuolis gali padėti rasti kelią iš labirinto, tad priėjo prie išbalusio ir sustirusio žmogaus:

- Stokis, reikia eiti ieškoti išėjimo.
- Kokio dar išėjimo? Manai, kad yra kelias iš šito labirinto? – pajuokiančiai paklausė senis.
- Yra, – užtikrintu balsu tarė Leo ir iš kišenės ištraukė lapelį su tekstu. Senis atidžiai perskaitė.
- O, puiku! Tai reikia kuo greičiau dingti iš čia! Ką, šitas nieko nedarys ir lauks, kol išnešim ant rankų? – visas išsišiepęs parodė pirštu į sėdintįjį.

Tuo metu jaunuolis net nekrustelėjo. Toliau šalo susigūžęs į kamuoliuką, kai staiga senis griebė jam už rankos ir pradėjo vilkti žeme lyg didelį akmenį. Jokio rezultato. Tada ėmė tikrinti švarko ir kelnų kišenes. Tuščios. Staiga ant rankos pamatė laikrodį, jį nusegė ir pasiėmė sau. Leo stojo ginti jaunuolio ir patraukė senį į šalį:

- Kodėl taip pasielgei? Atiduok jam laikrodį.
- Velnioj jį! Tegul guli, – nukreipdamas mintį piktu tonu ištare senis nė nemanydamas gražinti laikrodžio.

Leo suprato, kad su šituo žmogum susikalbėti nepavyks, tad dar kartą mėgino prakalbinti jaunuolį ir paraginti jį eiti kartu, tačiau nesėkmingai. Leonas tvirčiau susiveržė savo batų raištelius ir jau ketino ieškoti išėjimo vienas, tačiau senis jam nusekė iš paskos. Jie ėmė klaidžioti po labirintą. Valandų valandas suko ratus po akmens tvirtovę, kol galiausiai nusileido saulė ir pasidarė tamsu. Kažkur aukštai pro siūlo plyšį švietusio mėlyno dangaus jau nebesimatė. Senis vos vilko kojas. Leo pasiūlė sustoti ir pailsėti, kol išauš nauja diena. Tuo labiau, kad jie nematė nieko ir ėjo tik į tamsą. Plikis sėdo ant žemės ir atsirėmė į aštrius akmenis. Kitoje pusėje, priešais, prisėdo ir Leo. Jiedu tylėjo.

- Kuo užsiimat gyvenime? – tylą išsklaidė aplinkos ministras.

Senis pro tamsą rūsčiu veidu nužvelgė žmogaus siluetą.

- Verslininkas. Turiu naftos perdirbimo įmonių koncerną, dar ir automobilių gamyklą.

Vėl įsiviešpatavo tylą. Nebuvo panašu, kad šie žmonės galėtų tapti vieninga komanda ir pasiekti savo tikslą. Atrodė, kad seniui nerūpi, kur ir kodėl reikia eiti. Kartkartėmis pasirodanti šypsena jo veide leido suprasti, kad šie mėginimai rasti išėjimą žmogui kelią juoką ir atrodo

beprasmiški. Po kurio laiko jie nusiėmė savo švarkus, pasitiesė ant šalto akmens grindinio ir sugulė. Bet nežinomybė dėl ateities bei kūną stingdantis šaltis užmigti neleido.

Po dešimtis valandų trukusių paieškų troškulys, alkis ir nuovargis ėmė viršų. Leisgyviai, išblyškusiais veidais, palinkę į priekį, jie, lyg kokie dvikojai žvėrys, slinko tarp sienų: suko į kairę, į dešinę kaskart akimirką sustodami atsikvėpti, kol vieno atokvėpio metu senis atsigulė ir nebetęsė kelionės. Iš tikrųjų, buvo tik laiko klausimas, kada jis pasiduos. Juk jam net nerūpėjo, kur eina. Ėjo paskui Leo nebent tik tam, kad nesusaltų stovėdamas vietoj. Tuo metu po tūkstančių nueitų žingsnių, išvertė fizinio skausmo, Leo vis dar tikėjo, kad pavyks rasti išėjimą:

- Kelkis, juk tiek nuėjom, tuoj rasim tuos vartus. Negi nori čia nusibaigti? – kreipėsi į senį.
- O kas man belieka? Toliau veltui blaškytis ir ieškoti to, kas neegzistuoja?
- Greičiau stokis, juk namie tavęs laukia artimieji, – toliau ragino Leo.

Po šių žodžių senis tylėjo ir beviltiškai šypsojosi, greitai akis suvilgė ašaros. Žmogus niekur nebeketino eiti. Tuo metu Leonas vis dar tikėjo, kad ras išėjimą. Jis nenorėjo čia mirti. Juk Leo turėjo mylimą žmoną, du vaikus. Taip pat, būdamas pavyzdingu politiku, troško ir toliau dirbti tėvynės naudai. Tad kelio iš labirinto paieškas Leo tęsė vienas.

Prabėgo šimtai valandų, tačiau neįvyko nieko naujo. Leonas jau purvinais batais, apdriskusiomis kelnėmis, pageltusiais marškiniais ir žaliu kaklaraiščiu toliau beviltiškai ieškojo išėjimo. Alsuodamas lyg išbadėjęs šuo, troškulį malšinęs akmenis užklojusia rasa, jis savo šlubomis kojomis vėl zulino neįveikiamų akmenų grindinį. Pagaliau, kai atrodė, kad vilties jau nebėra, Leonas tolumoje pamatė skylėtus metalinius vartus. Tarsi atgavęs visas jėgas puolė pirmyn, kol priėjo savo vienintelį išsigelbėjimą. Įsikibęs į metalo konstrukcijas, žmogus bedė akis tolyn ir pamatė didžiulį miestą: aukštus dangoraižius, dūzgiančius mažyčius dronus, skraidančius nedidelius lėktuvėlius. Kairėje miesto karaliavo beribiai vandens plotai, o po arčiau įsikūrusį uostą lėtai plaukiojo laiveliai. Šalimais, prie krantinės, aukšti kranai leido konteinerius į iš užsienio atplaukusį geležinį milžiną. Miesto dešinėje daug kilometrų driekėsi miškai, į kurių sudarytą tamsiai žalią kilimą įsiterpė vos vienas kitas išblyškusių laukų plotas. Seilę varvinantis žmogelis nustojo spoksooti į pasakišką pasaulį. Buvo metas ištrūkti iš labirinto. Šalia vartų, sienoje, Leonas pastebėjo esantį raudoną mygtuką su užrašu „Atidaryti“ ir jį tuoj pat spustelėjo. Tyla. Nieko neįvyko. Vartai vis dar neleido pasiekti ateities pasaulio. Leo galėjo daryti ką nori, nors ir persiplėšti perpus. Visą valandą jis vargo: spaudinėjo mygtuką, rankomis bandė išlaužti vartus, nagais lupė akmenis. Po valandos žmogus jau sėdėjo ant šaltos žemės ir

beviltiškai spoksojo į savo odinius batus. Leo pradėjo galvoti, kas nutiko, kodėl vartai neatsidarė... Įvairios mintys jam nedavė ramybės. Leonas prisiminė jaunuolį, senį. Galbūt jie irgi turėjo čia būti, kad vartai atsidarytų? Leo pagalvojo ir apie tai, kad, ko gero, tik jis vienas tenorėjo iš čia ištrūkti. Gal žmonės turėjo kartu, vieningai siekti savo tikslo?

Ateities pasaulis, kurį Leo prieš tai regėjo, pasirodo, buvo tik iliuzija. Dabar ėmė rodytis tikrasis jo paveikslas. Tolumoje pasigirdo aliarmo sirenos, kurių kurtinantis triukšmas režė ausis. Leo nustėro: link uosto, nuo jūros, artėjo didžiulė, pusšimčio metrų aukščio banga. Kažkur tolumoje iš juodų debesų į žemę nėrė nieko savo kelyje nepaliekantis viesulas. Negana to, rytuose esantis tamsiai žalias kilimas nusidažė raudonai, virš savęs keldamas tirštus dūmus...